REPUBLICA MOLDOVA
JUDECĂTORIA
CHIȘINĂU

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

în cauza de contencios administrativ
intentată la acțiunea înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, privind anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea la emiterea unui act administrativ individual favorabil

(Dosarul nr. 3-2153/2026
Nr. PIGD: 2-26105061-12-3-17082026)
Perioada examinării cauzei: 17 august 2026 – 25 septembrie 2026

Obiectul controlului judecătoresc îl constituie verificarea legalității refuzului de admitere a accesului la o nouă procedură de azil, iar nu examinarea pe fond a condițiilor pentru acordarea protecției internaționale. Condițiile de admitere a unei noi cereri de azil sunt prevăzute alternativ de art. 78 alin. (2) lit. a) și b) din Legea nr. 270/2008, fiind suficientă întrunirea uneia dintre acestea pentru admiterea accesului la o nouă procedură. Caracterul nou al circumstanțelor invocate se apreciază prin raportare la împrejurările examinate anterior și la relevanța acestora pentru protecția internațională. Circumstanțele invocate în noua cerere de azil trebuie evaluate individual și în ansamblu, pentru a stabili dacă justifică reexaminarea necesității acordării protecției internaționale.

municipiul Chișinău
25 septembrie 2026

Judecătoria Chişinău, sediul Râșcani
În componența:

Preşedintelui şedinţei, judecătorul	Constantin Bragoi
Grefier	Doina Stașcov
Interpretul	Neonila Bujor
Cu participarea:	
Reclamantei	*****
Reprezentantului reclamantei, avocatul	Victor Pavlov
Reprezentantului autorității publice pârâte	Igor Armanu

examinând, în ședință de judecată închisă, desfășurată la sediul instanței, în limba română, acțiunea în contencios administrativ înaintată de *****,

A C O N S T A T A T :

ÎN FAPT

Obiectul și temeiurile acțiunii deduse judecății:

1. La 17 august 2026, reclamanta ***** a depus acțiune în contencios administrativ, în contradictoriu cu Inspectoratul General pentru Migrație, solicitând:

1) anularea integrală a Deciziei nr. 736/26/DAA din 3 august 2026, emisă de Inspectoratul General pentru Migrație prin Direcția regională Centru, privind respingerea accesului reclamantei la o nouă procedură de azil, ca act administrativ individual defavorabil ilegal;

2) obligarea Inspectoratului General pentru Migrație să emită decizia privind admiterea accesului reclamantei ***** și al copilului minor ***** a la o nouă procedură de azil, în temeiul art. 80 alin. (1) din Legea nr. 270/2008;

3) obligarea Inspectoratului General pentru Migrație să inițieze și să desfășoare procedura de examinare a noii cereri de azil, cu respectarea tuturor garanțiilor și exigențelor prevăzute de Legea nr. 270/2008, inclusiv a prevederilor art. 42–44, 55 și 79 din această lege;

4) obligarea Inspectoratului General pentru Migrație să examineze, în cadrul noii proceduri, toate circumstanțele noi invocate de reclamantă, inclusiv:

- existența și evoluția procedurii de extrădare către Republica *****;

- riscul individual și actual de persecuție, tortură sau tratamente inumane ori degradante în cazul returnării sau extrădării;

- informațiile actualizate privind situația politică, legislativă și a drepturilor omului în Republica *****;

- circumstanțele privind urmărirea penală și căutarea internațională a reclamantei;

- situația copilului minor, inclusiv interesul superior al acestuia și necesitățile sale speciale;

- toate celelalte probe și circumstanțe relevante prezentate de reclamantă;

5) obligarea Inspectoratului General pentru Migrație să adopte, în urma examinării pe fond a noii cereri, o decizie motivată asupra acordării formei de protecție solicitate, cu respectarea prevederilor Legii nr. 270/2008;

6) constatarea faptului că, până la soluționarea irevocabilă a cererii de azil și în limitele prevăzute de lege, reclamanta și copilul minor beneficiază de garanțiile principiului nereturnării, prevăzute de art. 11 alin. (1) și art. 28 lit. a) din Legea nr. 270/2008, inclusiv de protecția împotriva expulzării, extrădării sau returnării către Republica *****.

2. În cererea de chemare în judecată, reclamanta a solicitat atragerea în proces, în calitate de terț, a Serviciului de Informații și Securitate.

3. În motivarea acțiunii, reclamanta a indicat că este cetățeană a Republicii *****, originară din regiunea *****, iar soțul acesteia, *****, cetățean al Republicii *****, desfășura activitate de întreprinzător prin intermediul companiei „*****”. A relatat că, în contextul campaniei prezidențiale din anul 2020, autoritățile de stat i-au cerut soțului său să se implice în susținerea publică a puterii, însă acesta a refuzat categoric, fiind avertizat că, în caz de refuz, „va pierde tot”. A susținut că, ulterior, au urmat represalii tipice tiparului documentat în informațiile din țara de origine, manifestate prin controale repetate, amenzi disproporționate, retragerea licenței și sufocarea afacerii, precum și prin reținerea și maltratarea soțului acesteia de către structurile de securitate, în condițiile în care acesta participase la evenimente asociate mișcării pentru drepturile omului „Viasna”, iar postările familiei cu simboluri naționale au fost calificate ulterior drept „simbolistică interzisă”. În aceste circumstanțe, familia a fost nevoită să părăsească Republica *****, stabilindu-se inițial în Ucraina, iar după declanșarea agresiunii militare din 24 februarie 2022, în Republica Moldova.

4. Reclamanta a explicat că, după plecarea sa din țara de origine, autoritățile *****e au declanșat împotriva acesteia o urmărire penală pentru pretinsa „tentativă de escrocherie”, săvârșită „de un grup criminal organizat în proporții deosebit de mari”, fapte pretins comise în perioada 2019–2020. Autoritățile au emis un mandat de arest la 4 august 2021 și au anunțat-o în căutare internațională prin canalul OIPC Interpol, potrivit raportului din 2 martie 2022 și anunțării din 28 martie 2022. Motivele concrete ale acuzației i-au fost prezentate drept „informație închisă”, iar pedeapsa prevăzută pentru faptele imputate este privațiunea de libertate de până la 10 ani.

5. Reclamanta a relevat că a solicitat azil în Republica Moldova, fiind format dosarul personal nr. 23MD013835, iar la 16 ianuarie 2024 a fost intervievată în cadrul procedurii de azil. A menționat că, prin Decizia nr. 635/24/DAA din 11 martie 2024, Direcția azil și apatridie a IGM a respins cererea de azil.

6. Reclamanta a relatat că acțiunea în contencios administrativ formulată împotriva acestei decizii a fost respinsă prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 21 octombrie 2024, pronunțată în dosarul nr. 3-2157/2024, examinat în ședință închisă. A precizat că apelul

declarat împotriva hotărârii primei instanțe a fost respins prin decizia Curții de Apel Centru din 12 martie 2025, iar prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 4 februarie 2026, pronunțată în dosarul nr. 3ra-269/25, recursul a fost declarat inadmisibil. A concluzionat că soluția pronunțată în cadrul primei proceduri a devenit irevocabilă la 4 februarie 2026.

7. Reclamanta a invocat că, la momentul depunerii cererii repetate, pe rolul instanței de judecată se afla în examinare demersul de extrădare a acesteia către Republica *****, întemeiat pe mandatul de arest din 4 august 2021 și pe căutarea internațională prin canalul Interpol. A subliniat că existența acestei proceduri este constatată în mod expres chiar în decizia contestată, în care se menționează că „la moment în instanța de judecată se examinează procedura de extrădare", respectiv că „pe rol se află în examinare măsura de extrădare a dumneaei".

8. Reclamanta a subliniat că fiica sa, *****, s-a născut la ***** în mun. Chișinău, fapt confirmat prin certificatul de naștere NA-VI 3785464, actul nr. 1350 din 4 august 2022, și frecventează *****, sect. Botanica, potrivit confirmării nr. 21/46 din 5 mai 2026. Prin scrisoarea Agenției Servicii Publice, s-a confirmat oficial că minora nu este cetățeană a Republicii Moldova, întrucât niciunul dintre părinți nu deține drept de ședere și nu beneficiază de protecție internațională. În aceste condiții, copilul se află într-o stare de vulnerabilitate juridică maximă, a cărei remediere depinde nemijlocit de soluționarea cererii de azil a mamei.

9. Reclamanta a argumentat că a depus, pentru sine și pentru copilul minor, o cerere repetată de acordare a unei forme de protecție, motivată în fapt și în drept. A precizat că, în susținerea cererii, a invocat expres două categorii de circumstanțe noi, și anume procedura de extrădare pendinte, precum și situația și integrarea copilului minor. Totodată, a susținut aplicabilitatea principiului nereturnării, existența riscului de tortură și rele tratamente în detenție, caracterul imputat al opiniei politice, precum și necesitatea respectării interesului superior al copilului. În susținerea acestor circumstanțe și argumente, a anexat probe, inclusiv contractul de locațiune, contractul individual de muncă, confirmarea privind frecventarea grădiniței, actele companiei „*****" ș.a.

10. Reclamanta a invocat prevederile art. 78 din Legea nr. 270/2008 și a susținut că legea condiționează accesul la o nouă procedură de azil de apariția unor circumstanțe noi, iar nu a unor motive noi de temere. Temerea de persecuție poate rămâne aceeași, însă elementul nou trebuie să fie cel care o actualizează, o individualizează sau o probează. În acest context, partea reclamantă a argumentat că autoritatea a confundat sistematic cele două planuri, reproșându-i că invocă „aceleași motive politice", deși, în opinia sa, tocmai persistența motivelor, dublată de materializarea riscului, constituie esența unei cereri repetate întemeiate.

11. Reclamanta a subliniat că cronologia procedurilor este univocă, în sensul că examinarea administrativă s-a încheiat la 11 martie 2024, judecata în fond – la 21 octombrie 2024, iar apelul – la 12 martie 2025. A invocat că, pentru faza recursului, art. 245^1 alin. (3) din Codul administrativ prevede că aprecierea probelor dată de prima instanță și de instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazurilor expres prevăzute de lege. În consecință, prezentarea probelor noi în recurs este exclusă. Totodată, a relevat că demersul de extrădare se află în examinare în prezent, fapt constatat chiar de autoritatea emitentă. În acest context, a argumentat că o împrejurare inexistentă la data închiderii fazelor procesuale în care

mai puteau fi invocate fapte noi nu putea fi, prin definiție, „prezentată”, imposibilitatea fiind absolută și, în mod evident, independentă de voința reclamantei.

12. Reclamanta a precizat că autoritatea publică pârâtă susține concomitent trei teze, și anume: că procedura de extrădare este pendinte, aceasta constituind o constatare proprie a autorității; că motivele noii cereri sunt „identice sau substanțial similare” celor deja examinate; precum și că neinvocarea lor anterioară ar reprezenta o „omisiune strategică”. Aceste trei teze se exclud reciproc. În acest sens, reclamanta a explicat că, dacă împrejurarea este pendinte în anul 2026, aceasta nu putea fi examinată în procedura încheiată și nici „omisă strategic” în anul 2024, iar dacă ar fi fost deja examinată, nu i s-ar putea reproșa tardivitatea. Reprosul privind „omisiunea strategică” presupune o imposibilitate temporală, întrucât nimeni nu poate omite, în anul 2024, invocarea unui demers de extrădare aflat pe rol în anul 2026. În consecință, partea reclamantă a concluzionat că o motivare construită pe premise logic incompatibile echivalează cu lipsa motivării, în sensul art. 118 din Codul administrativ.

13. Reclamanta a relevat că instanțele au reținut anterior caracterul „prematur”, abstract și neindividualizat al temerii invocate. A susținut însă că demersul de extrădare, în calitate de act oficial prin care se urmărește predarea efectivă a reclamantei statului față de care aceasta invocă temerea de persecuție, transformă riscul calificat anterior drept „teoretic” într-un risc actual, concret, individualizat și iminent. În consecință, a concluzionat că, inclusiv prin raportare la raționamentul care a stat la baza respingerii anterioare, condiția prevăzută de art. 78 alin. (2) lit. a) este îndeplinită.

14. Reclamanta a invocat că lit. b) a art. 78 alin. (2) din Legea nr. 270/2008 enumeră patru categorii alternative de transformări, și anume „de ordin politic, militar, legislativ sau social”. A susținut că autoritatea a verificat exclusiv existența unui conflict armat, criteriu relevant doar pentru vătămarea gravă prevăzută la art. 45 alin. (3) lit. c) din lege, iar, constatând absența războiului, a conchis inaplicabilitatea lit. b). În acest context, partea reclamantă a argumentat că un asemenea raționament suprimă trei dintre cele patru ipoteze prevăzute de lege și constituie o interpretare contra legem.

15. Reclamanta a relevat că transformările legislative și cele ce țin de practica represivă o vizează în mod direct, întrucât, în calitate de persoană anunțată în căutare și vizată de un demers de extrădare, se încadrează în categoria persoanelor împotriva cărora mecanismele represive s-au intensificat după încheierea primei proceduri. Această împrejurare este aptă, prin ea însăși, să pună în pericol libertatea reclamantei în sensul art. 78 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 270/2008.

16. Reclamanta a relatat că indiciile caracterului pretextual al urmăririi penale sunt concrete și convergente. În primul rând, cronologia evenimentelor, relevând că represaliile împotriva familiei au precedat plecarea din țară, iar urmărirea penală a fost declanșată după părăsirea țării, mandatul fiind emis la 4 august 2021. În al doilea rând, opacitatea procedurii, întrucât motivele căutării i-au fost comunicate drept „informație închisă”. În al treilea rând, calificarea pe care o consideră hiperbolizată a faptelor drept „tentativă de escrocherie” săvârșită „de un grup criminal organizat în proporții deosebit de mari”, pentru care este prevăzută o pedeapsă de până la 10 ani, imputată unei persoane fără nicio condamnare anterioară. Totodată, a invocat contextul notoriu al instrumentalizării acuzațiilor economice împotriva persoanelor percepute ca neloiale regimului, documentat de sursele aflate la dosar, precum și practica

documentată a notificărilor Interpol abuzive emise de state autoritare. În acest context, partea reclamantă a argumentat că asemenea împrejurări nu pot fi tranșate în procedura sumară de acces, ci reclamă examinarea pe fond, pe care decizia contestată o blochează.

17. Reclamanta a afirmat că riscul în cazul predării sale este real și direct, întrucât mandatul de arest din 4 august 2021 ar determina plasarea imediată a acesteia în detenție preventivă, în condițiile documentate la dosar și în sursele citate chiar de autoritate. A invocat, în acest sens, existența unor informații privind detenția incommunicado echivalentă torturii, decesele în detenție, refuzul asistenței medicale și tratamentul aplicat persoanelor percepute ca opozante, inclusiv materialele referitoare la izolatorul *****. A accentuat că profilul reclamantei, respectiv cel al unei persoane aparținând unei familii „marcate" politic și anunțate în căutare pe canalul unui stat cu justiție instrumentalizată, corespunde profilului de risc descris în aceste surse.

18. Reclamanta a relevat că ambele înscrisuri invocate în „nota" deciziei sunt anterioare primei decizii de respingere, și anume nota SIS din 7 martie 2023 și raportul Interpol din 2 martie 2022, acestea figurând deja în dosarul primei proceduri. Astfel, potrivit chiar logicii deciziei contestate, respectivele înscrisuri nu constituie elemente noi și sunt, prin urmare, străine analizei impuse de art. 78 din Legea nr. 270/2008. În acest context, a susținut că inserarea lor denotă substituirea analizei legale a circumstanțelor noi printr-o apreciere de oportunitate, contrară art. 21 din Codul administrativ.

19. Reclamanta a concluzionat că condițiile prevăzute la art. 78 alin. (2) lit. a) și b) din Legea nr. 270/2008 sunt alternative, astfel încât îndeplinirea oricăreia dintre acestea este suficientă. În speță, sunt întrunite ambele condiții, și anume cea prevăzută la lit. a), prin existența demersului de extrădare pendinte și prin situația consolidată a copilului minor, împrejurări survenite ori cristalizate după închiderea procedurii anterioare și imposibil de invocat în cadrul acesteia, precum și cea prevăzută la lit. b), prin transformările de ordin politic și legislativ din Republica *****, documentate chiar de sursele citate de autoritate.

20. În materie de drept, reclamanta ***** și-a întemeiat acțiunea pe prevederile art. 189 alin. (1), art. 191 alin. (1), art. 206 alin. (1) lit. a), b) și d), art. 209 alin. (1) lit. b), art. 219 și 224 alin. (1) lit. a) și b) din Codul administrativ, art. 11, 13, 14, 17, 19, 20, 28, 42 – 46, 61 alin. (1) și (2) și art. 78–80 din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, art. 33 din Convenția de la Geneva din 1951 privind statutul refugiaților, art. 3 și 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art. 3 din Convenția ONU împotriva torturii, precum și art. 3 din Convenția ONU cu privire la drepturile copilului (f.d. 4 – 21).

21. La 24 august 2026, avocatul Victor Pavlov, acționând în interesele reclamantei *****, a depus o cerere de concretizare a acțiunii, prin care a solicitat:

1) luarea act de precizarea acțiunii, în sensul că aceasta este formulată exclusiv de reclamanta *****, în nume propriu, copilul minor ***** neavând calitatea de parte;

2) luarea act de renunțarea reclamantei la pretențiile formulate în numele și în privința copilului minor, precum și la solicitările de la pct. 3), 4) și 5) din acțiune, în numerotarea reținută la pct. 1 din încheiere, în calitate de pretenții distincte;

3) constatarea faptului că obiectul acțiunii îl constituie pretențiile nr. 1 – 4, și anume:

- anularea integrală a Deciziei nr. 736/26/DAA din 3 august 2026, emisă de Inspectoratul General pentru Migrație prin Direcția regională Centru, privind respingerea accesului reclamantei la o nouă procedură de azil;

- obligarea Inspectoratului General pentru Migrație să emită decizia privind admiterea accesului reclamantei ***** la o nouă procedură de azil;

- obligarea Inspectoratului General pentru Migrație să acorde reclamantei ***** protecție umanitară;

- constatarea existenței, între reclamantă și Inspectoratul General pentru Migrație, a raportului juridic de solicitant de azil;

4) a lua act de retragerea cererii de atragere în proces, în calitate de tert, a Serviciului de Informații şi Securitate.

Poziția autorității publice pârâte asupra acțiunii:

22. La 2 septembrie 2026, Inspectoratul General pentru Migrație a depus referință, prin care a solicitat respingerea acțiunii înaintate de reclamanta *****, ca neîntemeiată.

23. În susținerea poziției sale, partea pârâtă a indicat că motivele și circumstanțele invocate de reclamanta ***** în cadrul noii cereri de azil nu întrunesc condițiile prevăzute de art. 78 alin. (2) lit. a) și b) din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, întrucât acestea fie au fost deja cunoscute și examinate în cadrul primei proceduri de azil, fie nu demonstrează existența unui risc nou, real și individualizat de persecuție sau de tratament contrar art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

24. Referitor la situația copilului minor, partea pârâtă a susținut că nașterea și existența fiicei reclamantei pe teritoriul Republicii Moldova nu constituie circumstanțe noi, deoarece acestea au fost invocate atât în cererea de azil din 10 februarie 2023, cât și în cadrul interviului din 16 ianuarie 2024. Nașterea copilului pe teritoriul Republicii Moldova și frecventarea unei instituții preșcolare nu generează, prin ele însele, un drept la protecție internațională sau la accesul la o nouă procedură de azil. Totodată, a menționat că interesul superior al copilului și dreptul la respectarea vieții private și de familie, garantat de art. 8 CEDO, nu înlătură necesitatea îndeplinirii condițiilor legale pentru admiterea unei cereri repetate de azil.

25. Cu privire la urmărirea penală și căutarea internațională a reclamantei, partea pârâtă a relevat că aceste împrejurări au fost deja analizate în cadrul primei proceduri de azil, în care nu a fost stabilită existența unei legături de cauzalitate între acestea și motivele de persecuție protejate de Convenția de la Geneva din 1951. A susținut că simpla existență a unei urmăriri penale sau a unei notificări de căutare internațională nu demonstrează caracterul persecutoriu al măsurilor respective.

26. Referitor la procedura de extrădare, partea pârâtă a admis că aceasta reprezintă o evoluție procedurală ulterioară primei proceduri de azil, însă a argumentat că nu orice împrejurare survenită ulterior constituie automat o circumstanță nouă în sensul art. 78 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 270/2008. Procedura de extrădare reprezintă continuarea procedurală a unei situații penale deja cunoscute și examinate, fără a demonstra, prin ea însăși, existența unui risc nou de persecuție. Totodată, a menționat că reclamanta nu a prezentat probe noi care să confirme caracterul politic, discriminatoriu sau persecutoriu al urmăririi penale ori existența unui risc real și individualizat de tratament contrar art. 3 CEDO în cazul revenirii în Republica *****.

27. În ceea ce privește materialele anexate la noua cerere de azil, partea pârâtă a susținut că documentele referitoare la activitatea companiei „*****” au fost deja prezentate și examinate în cadrul primei proceduri, iar depunerea lor repetată nu constituie o circumstanță nouă. Publicațiile privind situația altor persoane, represiunile politice și condițiile de detenție din Republica ***** au caracter general și nu demonstrează existența unui risc individual în privința reclamantei. A subliniat că asemenea informații trebuie corelate cu situația concretă a solicitantei, în condițiile în care aceasta declarase anterior că nu a desfășurat activități politice și nu a prezentat probe că ar fi fost vizată personal de autoritățile *****e pentru opiniile sale politice sau pentru alte motive protejate de Convenția de la Geneva din 1951.

28. Cu referire la cauza Ozdyl împotriva Republicii Moldova, partea pârâtă a susținut că aceasta nu este aplicabilă prin analogie, având în vedere diferențele dintre circumstanțele factuale și juridice ale cauzelor. A precizat că, spre deosebire de persoanele vizate în cauza respectivă, care se aflau în procedura de examinare a cererilor de azil la momentul îndepărtării, reclamanta a beneficiat de o procedură de azil finalizată printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă. Totodată, a accentuat că procedura de extrădare este distinctă de procedura de azil, fiind supusă unor reguli și garanții proprii, iar Inspectoratul General pentru Migrație nu dispune extrădarea reclamantei.

29. În privința condiției prevăzute de art. 78 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 270/2008, partea pârâtă a susținut că situația generală a drepturilor omului din Republica *****, inclusiv restrângerea libertăților civile și existența represiunilor motivate politic, nu justifică automat accesul la o nouă procedură de azil. Aplicarea acestei norme presupune identificarea unor schimbări de ordin politic, militar, legislativ sau social, survenite ulterior primei proceduri, care să prezinte relevanță concretă pentru situația reclamantei și să fie de natură să îi pună în pericol viața sau libertatea. Partea pârâtă a relevat că reclamanta nu a demonstrat existența unor asemenea schimbări individualizate și nici faptul că, ulterior primei proceduri, ar fi devenit ținta autorităților *****e din motive politice sau discriminatorii.

30. În concluzie, partea pârâtă a susținut că împrejurările și probele prezentate de reclamantă fie reiau aspecte deja examinate în cadrul primei proceduri de azil, fie conțin informații generale care nu demonstrează existența unui risc nou, actual și individualizat. Prin urmare, a apreciat că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 78 alin. (2) lit. a) și b) din Legea nr. 270/2008 pentru accesul la o nouă procedură de azil și a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată (f.d. 178 – 193).

Obiecțiile părții reclamante față de argumentele invocate de autoritatea publică pârâtă:

31. La 23 septembrie 2026, avocatul Victor Pavlov, acționând în interesele reclamantei *****, a depus obiecții față de referința autorității publice pârâte, invocând faptul că argumentele prezentate de Inspectoratul General pentru Migrație nu înlătură ilegalitatea deciziei contestate, ci, dimpotrivă, evidențiază contradicțiile și deficiențele motivării acesteia.

32. Partea reclamantă a menționat că, spre deosebire de decizia contestată, în care motivele noii cereri au fost apreciate drept identice sau similare celor examinate anterior, autoritatea pârâtă a recunoscut în referință caracterul ulterior al procedurii de extrădare, existența represiunilor politice din Republica ***** și necesitatea respectării interesului superior al copilului.

33. Referitor la procedura de extrădare, partea reclamantă a subliniat că nu a invocat drept circumstanță nouă căutarea internațională, cunoscută și examinată anterior, ci existența demersului de extrădare, inițiat ulterior primei proceduri de azil. A argumentat că această împrejurare reprezintă un element nou în sensul art. 78 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 270/2008, întrucât nu putea fi prezentată anterior din motive independente de voința sa. Procedura de extrădare transformă riscul calificat anterior drept prematur și teoretic într-un risc actual, concret și individualizat, prin posibilitatea predării efective către autoritățile statului de origine. În acest context, a contestat argumentul pârâtului potrivit căruia extrădarea ar constitui doar o continuare procedurală a urmăririi penale deja cunoscute.

34. Partea reclamantă a susținut că autoritatea publică pârâtă a interpretat eronat condițiile de acces la o nouă procedură de azil, introducând cerința suplimentară a unei „noutăți juridice relevante", care nu ar fi prevăzută expres de art. 78 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 270/2008. În etapa examinării accesului, solicitantul trebuie să demonstreze existența circumstanțelor noi și imposibilitatea prezentării lor în procedura anterioară, în timp ce aprecierea temeiniciei motivelor de persecuție și a necesității acordării protecției internaționale aparține examinării pe fond. Autoritatea a condiționat accesul la procedură de demonstrarea anticipată a temeiniciei cererii, fără a-i asigura posibilitatea de a fi intervievată și audiată în legătură cu noile împrejurări.

35. Cu privire la situația copilului minor, partea reclamantă a precizat că nu a invocat nașterea acestuia drept circumstanță nouă, ci evoluția ulterioară a situației sale familiale și juridice, concretizată prin integrarea copilului în mediul social și educațional din Republica Moldova, lipsa cetățeniei Republicii Moldova și existența procedurii de extrădare a mamei. A susținut că aceste împrejurări impun examinarea interesului superior al copilului, potrivit art. 14 alin. (2) din Legea nr. 270/2008 și art. 3 din Convenția ONU cu privire la drepturile copilului. Totodată, a relevat că decizia contestată nu conține nicio analiză a situației copilului și a eventualelor consecințe ale extrădării asupra vieții de familie, în sensul art. 8 CEDO. A precizat că minora nu are calitatea de parte în proces, situația acesteia fiind invocată exclusiv ca împrejurare de fapt în susținerea pretențiilor proprii.

36. Referitor la schimbările intervenite în Republica *****, partea reclamantă a susținut că autoritatea pârâtă a aplicat restrictiv art. 78 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 270/2008, limitând analiza din decizia contestată la inexistența unui conflict armat, deși norma vizează și transformările de ordin politic, legislativ sau social. A invocat informațiile privind intensificarea represiunilor politice, extinderea urmăririlor penale împotriva persoanelor aflate în exil și tratamentul aplicat persoanelor returnate, documentate inclusiv în rapoartele internaționale din anii 2025–2026. Aceste informații prezintă relevanță individuală în cazul său, având în vedere mandatul de arest, căutarea internațională și demersul de extrădare pendinte. Totodată, a susținut că lipsa unei activități politice personale nu exclude existența persecuției întemeiate pe o opinie politică atribuită, în sensul art. 46 alin. (3) din Legea nr. 270/2008.

37. În ceea ce privește materialele anexate la noua cerere de azil, partea reclamantă a precizat că documentele privind compania „*****" au fost prezentate pentru a demonstra contextul represaliilor împotriva familiei, iar nu ca circumstanțe noi distincte. A susținut că elementele probatorii relevante constau în demersul de extrădare, documentele privind situația copilului minor, rapoartele internaționale actualizate și informațiile referitoare la condițiile de

detenție din Republica *****. A contestat aprecierea pârâtului potrivit căreia aceste materiale ar avea exclusiv caracter general, argumentând că informațiile privind situația din țara de origine trebuie analizate în coroborare cu circumstanțele individuale ale solicitantei, potrivit art. 43 din Legea nr. 270/2008. Existența unui mandat de arest și a unei proceduri de extrădare impune evaluarea concretă și actualizată a riscului de detenție și de tratament contrar art. 3 CEDO.

38. Cu referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, partea reclamantă a susținut că autoritatea pârâtă a interpretat restrictiv relevanța cauzelor Ozdil și alții împotriva Republicii Moldova și Bivolaru și Moldovan împotriva Franței. A argumentat că aceste hotărâri au fost invocate pentru principiile referitoare la necesitatea evaluării individuale a riscului de tratament contrar art. 3 CEDO, respectarea garanțiilor procedurale și imposibilitatea fundamentării unor măsuri cu efect de îndepărtare pe informații secrete nesupuse contradictorialității. A relevat că distincția dintre procedura de azil și procedura de extrădare nu înlătură obligația autorităților de a respecta principiul nereturnării, în condițiile în care refuzul accesului la o nouă procedură de azil poate avea consecințe asupra protecției împotriva predării către statul de origine.

39. Totodată, partea reclamantă a reiterat existența unor vicii procedurale și de motivare asupra cărora, în opinia sa, autoritatea pârâtă nu s-a pronunțat în referință. Acestea vizează lipsa audierii reclamantei înainte de emiterea deciziei defavorabile, contradicțiile din motivarea actului, competența persoanei care a semnat decizia, aplicarea standardului probator al „probelor incontestabile și convingătoare”, precum și lipsa unei examinări distincte a solicitării privind acordarea protecției umanitare și a pretenției referitoare la constatarea raportului juridic de solicitant de azil. De asemenea, a contestat relevanța notei Serviciului de Informații și Securitate din 7 martie 2023 și a raportului Interpol din 2 martie 2022 pentru aprecierea circumstanțelor noi, întrucât ambele înscrisuri sunt anterioare primei proceduri de azil. A solicitat verificarea caracterului integral al dosarului administrativ și respectarea garanțiilor contradictorialității în privința înscrisurilor cu acces restricționat.

40. În concluzie, partea reclamantă a susținut că argumentele autorității publice pârâte nu justifică refuzul accesului la o nouă procedură de azil, întrucât procedura de extrădare constituie o împrejurare ulterioară primei proceduri, iar informațiile actualizate privind situația din Republica *****, coroborate cu circumstanțele sale individuale, impun o examinare efectivă a riscurilor invocate. A reiterat că sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 78 alin. (2) lit. a) și b) din Legea nr. 270/2008, iar deficiențele motivării actului administrativ nu pot fi remediate prin referința depusă în instanță. În consecință, a menținut poziția privind ilegalitatea deciziei contestate și necesitatea admiterii accesului la o nouă procedură de azil.

Poziția participanților la proces în cadrul dezbaterilor judiciare:

41. În ședința de judecată, reclamanta ***** și reprezentantul acesteia, avocatul Victor Pavlov, au susținut integral argumentele expuse în acțiune și au precizat că, în urma concretizării pretențiilor, solicită, în final:

- anularea integrală a Deciziei nr. 736/26/DAA din 3 august 2026, emisă de Inspectoratul General pentru Migrație, privind respingerea accesului reclamantei la o nouă procedură de azil, ca fiind un act administrativ individual defavorabil ilegal;

- obligarea Inspectoratului General pentru Migrație să emită o decizie privind admiterea accesului reclamantei ***** la o nouă procedură de azil, în temeiul art. 80 alin. (1) din Legea nr. 270/2008.

42. În ședința de judecată, reprezentantul Inspectoratului General pentru Migrație, Igor Armanu, a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată, reiterând argumentele expuse în referință.

MOTIVAREA INSTANȚEI

43. Studiind materialele dosarului și audiind opiniile participanților la proces, instanța de contencios administrativ constată că acțiunea depusă de ***** întrunește condițiile de admisibilitate, însă, în urma examinării fondului cauzei, apreciază că pretențiile formulate sunt neîntemeiate, pentru considerentele ce urmează a fi expuse în continuare.

Cu referire la admisibilitatea acțiunii:

44. În conformitate cu prevederile art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, „*(1) Instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.*”

45. Potrivit art. 3 din Codul administrativ, „*legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinându-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept.*”

46. În conformitate cu art. 5 din Codul administrativ, „*activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale şi normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum şi a operațiunilor administrative realizate de autorităţile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii şi se aplică nemijlocit legea.*”

47. Conform art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, „*actul administrativ individual este orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.*”

48. Potrivit art. 11 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Codul administrativ, „*actele administrative individuale pot fi: acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat. (2) Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terţii, ale căror drepturi sînt afectate de actul administrativ individual, nu sînt destinatarii acestuia.*”

49. În speță, instanța constată că Decizia Inspectoratului General pentru Migrație nr. 736/26/DAA din 3 august 2026 constituie un act administrativ individual defavorabil reclamantei *****, întrucât prin aceasta a fost respinsă cererea sa privind admiterea accesului la o nouă procedură de azil.

50. Conform art. 206 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, „*(1) O acţiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: b) obligarea autorităţii publice să emită un act administrativ individual (acţiune în obligare).*”

51. Din perspectiva felului acțiunii în contencios administrativ, având în vedere pretențiile formulate în cererea de chemare în judecată, astfel cum au fost concretizate, instanța apreciază că acțiunea înaintată de ***** constituie o acțiune în obligare, în sensul art. 206 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, limitele controlului judecătoresc fiind determinate de prevederile art. 225 și art. 224 alin. (1) lit. b) din același cod.

52. Potrivit art. 191 alin. (1) din Codul administrativ, „*(1) Cu excepţia cazurilor prevăzute la alin.(2) şi (3), judecătoriile soluţionează în fond toate acţiunile în contencios administrativ.*”

53. În acord cu prevederile art. 196 alin. (1) din Codul administrativ, „*(1) Acţiunea în contencios administrativ se depune la instanţa de judecată în a cărei rază teritorială îşi are sediul autoritatea publică care a desfăşurat activitatea administrativă contestată, dacă legea nu prevede altfel.*”

54. Astfel, instanța reține că obiectul acțiunii nu se încadrează în ipotezele de excepție prevăzute la art. 191 alin. (2) și (3) din Codul administrativ, motiv pentru care competența materială de soluționare în fond aparține judecătoriei. Totodată, având în vedere sediul autorității publice emitente a actului administrativ contestat, competența teritorială de examinare a cauzei revine Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani.

55. Prin urmare, acțiunea în contencios administrativ a fost înaintată de reclamanta ***** cu respectarea competenței jurisdicționale materiale și teritoriale.

56. Conform art. 53 alin. (1) din Constituție, „*(1) Persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr- un act administrativ sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptăţită să obţină recunoaşterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei.*”

57. În conformitate cu art. 17 din Codul administrativ, „*drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrative.*”

58. Potrivit art. 20 din Codul administrativ, „*dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.*”

59. În accepțiunea art. 39 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, „*(1) Controlul judecătoresc al activităţii administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. (2) Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente.*”

60. Potrivit art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, „*(1) Orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrative.*”

61. Din corelarea normelor enunțate, se desprinde că unul dintre elementele definitorii ale acțiunii în contencios administrativ este revendicarea unui drept propriu, vătămat prin una dintre

formele activității administrative. Procedura contenciosului administrativ are un caracter subiectiv, fiind inadmisibilă promovarea unei acțiuni în interes general (*actio popularis*), fără invocarea unui drept propriu pretins vătămat. În acest sens, reclamantul care înaintează acțiunea trebuie să urmărească și să justifice, din punct de vedere procesual, în cadrul testului de admisibilitate, revendicarea unui drept subiectiv propriu, căruia i se aduce atingere prin activitatea administrativă contestată.

62. Noțiunea „revendică încălcarea" nu echivalează cu noțiunea de „vătămare a dreptului". „Revendicarea încălcării" justifică dreptul reclamantului, în sens procesual, de a înainta acțiunea în contencios administrativ, iar „vătămarea dreptului" se dovedește prin probațiune, fiind o problemă de fond. Astfel, constatarea vătămării dreptului trebuie să constituie, de fiecare dată, un element de fond, în caz contrar, acțiunea urmează a fi examinată în fond de către instanța competentă, pentru a nu îngrădi accesul la justiție (art. 6 CEDO, art. 20 din Constituție, art. 39 din Codul administrativ).

63. Deci, reclamantul are dreptul de a înainta acțiune în contencios administrativ ori de câte ori, în urma unei examinări *prima facie* a circumstanțelor invocate în cererea de chemare în judecată, a actelor și a dosarului administrativ, rezultă probabilitatea (posibilitatea) lezării unui drept al său prin actul administrativ individual contestat. Probabilitatea vătămării unui drept subiectiv se prezumă de fiecare dată când o persoană este destinatar al unui act administrativ individual defavorabil sau are calitatea de terț, în sensul art. 11 alin. (2) teza întâi din Codul administrativ.

64. În contextul dat, instanța reține că, în sensul art. 10 și 11 din Codul administrativ, reclamanta ***** are calitatea de destinatar al actului administrativ contestat, fiind persoana vizată în mod direct de efectele juridice ale acestuia, care constau în respingerea cererii sale privind admiterea accesului la o nouă procedură de azil.

65. În raport cu aceste circumstanțe, instanța conchide că, prin acțiunea înaintată, ***** a revendicat, pe calea controlului judecătoresc, apărarea unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ. Corespunzător, condiția privind revendicarea unui drept legitim, prevăzută de art. 39 din Codul administrativ, este întrunită.

66. Sub aspectul respectării procedurii prealabile și a termenului de înaintare a acțiunii, instanța reține, potrivit art. 19 din Codul administrativ, „*cererea prealabilă este instituţia care oferă o cale de soluționare prejudiciară a litigiilor administrative.*"

67. Articolul 163 lit. c) din Codul administrativ, prescrie că „*procedura de examinare a cererii prealabile nu se efectuează dacă:* ***c) legea prevede expres adresarea nemijlocită în instanţa de judecată.***"

68. În conformitate cu art. 208 alin. (1) din Codul administrativ, „*(1) Până la înaintarea acţiunii în contencios administrativ se va respecta procedura prealabilă,* ***cu excepţiile prevăzute de lege.***"

69. În același timp, art. 209 alin. (1) din Codul administrativ, stipulează că „*(1) Acţiunea în contestare şi acţiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile,* ***dacă legea nu prevede altfel.*** *[...]*"

70. În acest sens, instanța notează că, în speță, procedura prealabilă nu era obligatorie, astfel încât reclamanta a contestat decizia Inspectoratului General pentru Migrație direct în instanța de judecată.

71. Din materialele cauzei rezultă că, la 3 august 2026, Inspectoratul General pentru Migrație a emis Decizia nr. 736/26/DAA, prin care a respins cererea formulată de ***** privind admiterea accesului la o nouă procedură de azil. Decizia a fost comunicată reclamantei la 5 august 2026 (f.d.a. 123).

72. Nefiind de acord cu decizia respectivă, reclamanta ***** a sesizat instanța de judecată prin depunerea prezentei acțiuni în contencios administrativ la 17 august 2026.

73. Astfel, coroborând prevederile legale citate anterior cu circumstanțele de fapt ale cauzei, instanța statuează că reclamanta ***** este subiect de sesizare a instanței de contencios administrativ, a respectat procedura de sesizare și termenul de depunere a acțiunii, aceasta nefiind exceptată de la controlul judiciar, astfel încât nu sunt incidente motivele de inadmisibilitate prevăzute de art. 207 alin. (2) din Codul administrativ.

Cu referire la fondul acțiunii:

74. În conformitate cu prevederile art. 224 alin. (1) lit. b) și f) din Codul administrativ, „*(1) Examinând acţiunea în contencios administrativ în fond, instanţa de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: b) în baza unei acţiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă şi obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenţiei reclamantului de emitere a actului este întemeiată;* ***f) respinge acţiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condiţiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. a)–e).***"

75. Conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului (în continuare CtEDO), instanța de judecată, în conformitate cu exigențele unui proces echitabil și având în vedere rolul determinant al concluziilor sale, are obligația de a examina efectiv problemele esențiale supuse aprecierii (hotărârea *Hiro Balani v. Spain*, nr. 18064/91 din 9 decembrie 1994, §27; hotărârea *Georgiadis v. Greece*, nr. 21522/93 din 29 mai 1997, §43).

76. Articolul 21 din Codul administrativ, prevede că „*autorităţile publice şi instanţele de judecată competente trebuie să acţioneze în conformitate cu legea şi alte acte normative. Exercitarea atribuţiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autorităţile publice şi instanţele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor şi a libertăţilor persoanelor decât în cazurile şi în condiţiile expres stabilite de lege.*"

77. Potrivit art. 22 alin. (1) din Codul administrativ, „*(1) Autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.*"

78. Conform art. 219 alin. (1) și (3) din Codul administrativ, „*(1) Instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declaraţiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de*

participanţi. (3) Instanţa de judecată nu are dreptul să depăşească limitele pretenţiilor din acţiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanţii la proces."

79. În acord cu prevederile art. 225 alin. (1) - (2) din Codul administrativ, „*(1) Instanţa de judecată nu este competentă să se pronunţe asupra oportunităţii unui act administrativ. (2) Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreţionar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) şi-a exercitat dreptul discreţionar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreţionar; d) şi-a exercitat dreptul discreţionar conform scopului acordat prin lege.*"

80. În temeiul art. 93 din Codul administrativ, care reglementează sarcina probațiunii, „*(1) Fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenţia. (2) Prin derogare de la prevederile alin.(1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. (3) Reglementări suplimentare sau derogatorii sînt admisibile doar în baza prevederilor legale.*"

81. Pe parcursul judecării cauzei, instanța de judecată a constatat că reclamanta ***** s-a născut la 22 martie 1994, în regiunea *****, Republica *****, este cetățeană a Republicii ***** și de naționalitate *****ă. În vederea confirmării identității sale, aceasta a prezentat pașaportul național seria KB nr. *****, eliberat la 1 aprilie 2019 și valabil până la 1 aprilie 2029 (f.d.a. 8).

82. La 10 februarie 2023, reclamanta a depus o cerere de azil, prin care a solicitat acordarea unei forme de protecție în Republica Moldova. În motivarea cererii, reclamanta a declarat că a părăsit Republica ***** din cauza problemelor întâmpinate de familia sa cu autoritățile statului, stabilindu-se, în anul 2020, în Ucraina. Potrivit declarațiilor acesteia, soțul său desfășura activitate de întreprinzător în Republica *****, iar autoritățile statului i-ar fi propus să se implice în activități politice. În urma refuzului acestuia, familia sa ar fi început să întâmpine probleme cu autoritățile *****e. Totodată, reclamanta a susținut că a solicitat azil în Republica Moldova întrucât ar fi urmărită de autoritățile din Republica ***** și s-ar teme pentru viața sa și a copilului său. De asemenea, aceasta a declarat că a intrat legal pe teritoriul Republicii Moldova la 19 iunie 2022, prin punctul de trecere a frontierei „Moghilev-Podolsk".

83. În urma examinării primei cereri de azil, prin Decizia Direcției azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație nr. 635/24/DAA din 11 martie 2024, cererea depusă de ***** a fost respinsă.

84. La 9 aprilie 2024, ***** a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, prin care a solicitat anularea Deciziei nr. 635/24/DAA din 11 martie 2024.

85. Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 21 octombrie 2024, acțiunea înaintată de ***** a fost respinsă ca neîntemeiată.

86. La 15 noiembrie 2024, ***** a declarat apel împotriva hotărârii instanței de fond din 21 octombrie 2024.

87. Prin decizia Curții de Apel Centru din 12 martie 2025, apelul declarat de ***** a fost respins, fiind menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 21 octombrie 2024.

88. Pentru a decide astfel, instanța de apel, analizând circumstanțele cauzei prin prisma prevederilor art. 17 alin. (1), art. 19, art. 42 alin. (1), art. 43 alin. (1)–(4), art. 44, art. 45 alin. (1)–(3), art. 48, art. 51 alin. (1)–(7), art. 56, art. 60 alin. (1)–(5) și art. 63 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, a concluzionat că cererea de

chemare în judecată este neîntemeiată, întrucât nu sunt întrunite condițiile legale pentru acordarea azilului reclamantei *****.

89. Cu referire la argumentul reclamantei potrivit căruia aceasta și soțul său ar fi făcut parte din grupul simpatizanților și susținătorilor opoziției politice din Republica *****, motiv pentru care ar fi fost persecutată și amenințată de autoritățile statului, instanța de apel a reținut că aceste susțineri nu întrunesc condițiile prevăzute de art. 45 din Legea nr. 270/2008. În acest sens, instanța a constatat că, potrivit notei de interviu din 16 ianuarie 2024, ***** a declarat că nu face parte din niciun partid politic, nu a fost condamnată în țara de origine și nu a fost arestată, reținută sau judecată.

90. De asemenea, instanța de apel a menționat că, potrivit Convenției împotriva torturii și altor pedepse ori tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, adoptată la New York la 10 decembrie 1984, termenul „tortură" desemnează orice act prin care unei persoane i se provoacă în mod intenționat dureri sau suferințe puternice, de natură fizică ori psihică, în special în scopul obținerii unor informații sau mărturisiri, al pedepsirii, intimidării ori exercitării unor presiuni asupra acesteia sau asupra unei terțe persoane, precum și pentru orice alt motiv întemeiat pe o formă de discriminare, atunci când asemenea acte sunt săvârșite de un agent al autorității publice sau de o altă persoană care acționează în calitate oficială ori la instigarea sau cu consimțământul expres ori tacit al acestora.

91. Instanța de apel a constatat că reclamanta nu a fost supusă unor asemenea tratamente. Totodată, aceasta nu a demonstrat că, în cazul întoarcerii în țara de origine, viața sa ar fi pusă în pericol sau că ar exista un risc real de a fi supusă unor tratamente contrare art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Instanța a subliniat că persoana care invocă existența unui asemenea risc trebuie să își susțină afirmațiile prin probe convingătoare.

92. În continuare, instanța de apel a reținut că, potrivit declarațiilor reclamantei, aceasta ar fi părăsit țara de origine din cauza dificultăților întâmpinate de soțul său în relațiile cu autoritățile Republicii *****, care i-ar fi creat condiții nefavorabile pentru desfășurarea activității de întreprinzător.

93. Totodată, instanța de apel a constatat că reclamanta nu a prezentat probe care să confirme participarea soțului său la reuniuni, mitinguri sau alte adunări publice în cadrul cărora acesta și-ar fi exprimat opiniile civice, politice ori social-economice și care ar fi determinat aplicarea unui tratament discriminatoriu din partea autorităților statului. De asemenea, reclamanta nu a individualizat nicio acțiune concretă îndreptată împotriva sa care ar fi reprezentat un pericol pentru viața sau integritatea sa. În aceste condiții, instanța a apreciat că afirmațiile privind riscul de persecuție în țara de origine nu au fost suficient fundamentate.

94. Instanța de apel a făcut referire și la pct. 62 din Manualul privind procedurile și criteriile de determinare a statutului de refugiat, elaborat în baza Convenției din 1951 și a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților, potrivit căruia persoana care își părăsește voluntar țara din motive care nu se încadrează în definiția refugiatului, inclusiv din considerente economice, familiale sau personale, nu poate fi considerată refugiat doar în temeiul acestor împrejurări.

95. De asemenea, instanța de apel a reținut că, potrivit pct. 80 și 83 din același Manual, simpla existență a unor opinii politice diferite de cele promovate de autoritățile statului de

origine nu constituie, în sine, un temei suficient pentru recunoașterea statutului de refugiat. Este necesar ca solicitantul să demonstreze existența unei temeri bine întemeiate de persecuție din cauza acestor opinii, precum și faptul că autoritățile statului de origine aveau cunoștință despre ele sau i le atribuiau solicitantului.

96. În acest context, instanța de apel a constatat că reclamanta nu a demonstrat, nici în fața primei instanțe și nici în apel, prin probe pertinente și concludente, că, în cazul întoarcerii în Republica *****, ar putea fi supusă persecuției sau altor vătămări grave din cauza opiniilor sale politice ori a dezacordului față de politica autorităților statului de origine.

97. Totodată, instanța de apel a reținut că nu au fost constatate temeri bine întemeiate de persecuție pentru motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, iar împrejurările invocate de reclamantă nu constituie acte de persecuție în sensul legislației naționale privind azilul.

98. Instanța de apel a subliniat că examinarea unei cereri de azil presupune o evaluare individuală a circumstanțelor solicitantului, în cadrul căreia trebuie stabilită existența unor temeri justificate de persecuție, precum și legătura de cauzalitate dintre presupusele acte de persecuție și motivele care au determinat părăsirea țării de origine.

99. În acest sens, instanța de apel a constatat că, în lipsa unor probe contrare, nu s-a demonstrat că autoritățile Republicii ***** ar fi întreprins împotriva reclamantei acțiuni de natură să îi pună în pericol viața sau integritatea fizică și psihică. De asemenea, instanța de apel a reținut că reclamanta nu a demonstrat că ar fi fost supusă unor acte de persecuție în sensul art. 17 din Legea nr. 270/2008, care, prin natura sau repetarea lor, să constituie încălcări grave ale drepturilor fundamentale ale omului. În particular, nu au fost demonstrate acte de violență fizică ori psihică, măsuri administrative, polițienești sau judiciare discriminatorii, sancțiuni disproporționate ori alte forme de tratament discriminatoriu care să justifice acordarea protecției internaționale.

100. Totodată, instanța de apel a constatat că reclamanta nu a individualizat persoanele sau autoritățile din partea cărora ar fi fost supusă intimidărilor în țara de origine și nici nu a prezentat circumstanțe concrete care să confirme existența unui asemenea risc, susținerile formulate în cererea de chemare în judecată și în cererea de apel având un caracter general. Suplimentar, instanța de apel a reținut că, prin scrisoarea Biroului Migrație și Azil al Ministerului Afacerilor Interne nr. 5/4-2040 din 14 februarie 2023, au fost solicitate informații cu privire la reclamanta *****. În urma verificărilor efectuate, s-a constatat că, potrivit datelor OIPC Interpol, aceasta era anunțată în căutare de autoritățile Republicii ***** pentru presupusa săvârșire, în perioada 2019–2020, a unei tentative de escrocherie în proporții deosebit de mari, de către un grup criminal organizat. În acest sens, autoritățile *****e au emis pe numele reclamantei un mandat de arestare la 4 august 2021.

101. În acest context, instanța de apel, făcând referire la pct. 56 din Manualul privind procedurile și criteriile de determinare a statutului de refugiat, a subliniat necesitatea delimitării actelor de persecuție de măsurile de urmărire penală și de sancțiunile aplicate pentru săvârșirea unor infracțiuni de drept comun. Instanța a reținut că statutul de refugiat este destinat protecției persoanelor care sunt sau riscă să devină victime ale persecuției, iar nu celor care urmăresc să se sustragă de la răspunderea penală pentru infracțiuni de drept comun.

102. Prin urmare, instanța de apel, raportând circumstanțele cauzei la prevederile art. 63 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 270/2008, a apreciat că argumentele reclamantei referitoare la motivele părăsirii țării de origine și ale solicitării azilului au un caracter abstract. În consecință, instanța a considerat că cererea de azil are un caracter abuziv, fiind formulată în scopul amânării sau împiedicării executării măsurilor dispuse de autoritățile statului de origine.

103. Prin încheierea Curții Supreme de Justiție nr. 3ra-269/25 din 4 februarie 2026, recursul declarat de reclamantă a fost declarat inadmisibil, încheierea fiind irevocabilă.

104. La 18 iunie 2026, ***** a depus o nouă cerere de azil, invocând existența unor circumstanțe pe care le-a considerat relevante pentru acordarea accesului la o nouă procedură de azil.

105. Prin Decizia nr. 736/26/DAA din 3 august 2026, Inspectoratul General pentru Migrație, prin Direcția regională Centru, în temeiul art. 19 alin. (3) din Constituție, precum și al art. 5 alin. (2) și art. 80 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, a respins cererea reclamantei ***** privind admiterea accesului la o nouă procedură de azil (f.d.a. 122).

106. Nefiind de acord cu actul administrativ menționat, reclamanta ***** a sesizat instanța de judecată cu prezenta acțiune în contencios administrativ, pe parcursul examinării cauzei concretizându-și pretențiile, iar într-un final solicitând:

- anularea integrală a Deciziei nr. 736/26/DAA din 3 august 2026, emisă de Inspectoratul General pentru Migrație, privind respingerea accesului reclamantei la o nouă procedură de azil, ca fiind un act administrativ individual defavorabil ilegal;

- obligarea Inspectoratului General pentru Migrație să emită o decizie privind admiterea accesului reclamantei ***** la o nouă procedură de azil, în temeiul art. 80 alin. (1) din Legea nr. 270/2008.

107. Instanța de judecată, coroborând circumstanțele de fapt reținute în cauză cu normele de drept aplicabile raportului juridic litigios, ajunge la concluzia că acțiunea formulată de ***** este neîntemeiată și, în consecință, urmează a fi respinsă.

Legislația pertinentă examinării pretențiilor deduse judecății:

108. Prevederile relevante ale Constituției sunt următoarele:

Articolul 1

Statul Republica Moldova

„*[...] (3) Republica Moldova este un stat de drept, democratic, în care demnitatea omului, drepturile şi libertăţile lui, libera dezvoltare a personalităţii umane, dreptatea şi pluralismul politic reprezintă valori supreme şi sunt garantate.*”

Articolul 19

Statutul juridic al cetățenilor străini şi al apatrizilor

„*(1) Cetăţenii străini şi apatrizii au aceleaşi drepturi şi îndatoriri ca şi cetăţenii Republicii Moldova, cu excepţiile stabilite de lege. [...]*

(3) Dreptul de azil se acordă şi se retrage în condiţiile legii, cu respectarea tratatelor internaţionale la care Republica Moldova este parte.”

109. Prevederile relevante ale Legii nr. 200 din 16 iulie 2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova sunt următoarele:

Articolul 3

Noţiuni principale

„*În sensul prezentei legi, următoarele noţiuni principale semnifică:*

străin *– persoană care nu deţine cetăţenia Republicii Moldova sau care este apatrid;*

autoritate competentă pentru străini *– autoritate administrativă, subordonată Ministerului Afacerilor Interne, care asigură implementarea prevederilor prezentei legi, a politicilor publice, exercitând atribuţii în domeniul integrării străinilor, al readmisiei în conformitate cu acordurile bilaterale, al azilului, precum şi alte atribuţii stabilite prin actele normative şi tratatele internaţionale la care Republica Moldova este parte; [...]*"

110. Prevederile relevante ale Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova sunt următoarele:

Articolul 3

Noţiuni principale

„*În sensul prezentei legi, următoarele noţiuni principale semnifică:*

azil *– instituţie juridică prin al cărei intermediu statul oferă străinului protecţie, recunoscîndu-i statutul de refugiat și acordându-i protecție umanitară, protecție temporară sau azil politic;*

beneficiar de protecție internațională *– cetățean străin sau apatrid căruia i s-a recunoscut statutul de refugiat sau i s-a acordat protecție umanitară, astfel cum sunt definite la art. 17 și 19;*

beneficiul dubiului *– principiu procedural aplicat persoanei care întruneşte condiţiile art. 44;*

copil *– cetățean străin sau apatrid care nu a împlinit vîrsta de 18 ani și nu are capacitate de exercițiu deplină;*

cerere de azil *– manifestare de voinţă, exprimată în scris sau oral în faţa autorităţilor competente, din care să rezulte că se solicită o formă de protecţie pe teritoriul Republicii Moldova;*

membri de familie – *soţul sau, după caz, soţia, copii cu vârstă de până la 18 ani, necăsătoriţi, aflaţi în întreţinerea acestora, indiferent de faptul dacă sînt din căsătorie ori din afara căsătoriei, ori adoptaţi, potrivit legii naţionale din ţara de origine, precum şi părinţii soţilor care locuiesc împreună cu ei;*

procedură de azil *– totalitate a actelor şi acţiunilor îndeplinite, precum şi activităţilor desfăşurate de autorităţile competente, în vederea acordării unei forme de protecţie pe teritoriul Republicii Moldova;*

protecție internațională *– statut de refugiat și statut conferit prin protecție umanitară, definite la art. 17 și 19;*

solicitant sau solicitant de azil *– străinul care a depus o cerere de azil, nesoluționată încă prin decizie irevocabilă;*

ţară de origine *– ţară al cărei cetăţean este străinul sau, dacă acesta deţine multiple cetăţenii, fiecare ţară al cărei cetăţean este, iar în cazul apatridului, ţara în care acesta îşi avea domiciliul legal şi obişnuit.*"

Articolul 4

Inspectoratul General pentru Migrație

„*Inspectoratul General pentru Migrație: [...] c) înregistrează cererile solicitanților de azil, îi intervievează, colectează datele și probele necesare completării dosarului la fiecare cerere de azil, precum și prelucrează datele cu caracter personal în condițiile prevăzute de legislație; d) acordă, atunci când este solicitat, măsuri de protecție și de asistență solicitanților de azil și beneficiarilor de protecţie internaţională, de protecție temporară sau de azil politic; [...]*”

Articolul 5

Competența soluționării cererii de azil

„*(1) Consilierul de decizie intervievează, analizează motivele invocate şi înaintează propuneri privind emiterea deciziei asupra cererii de azil.*

(2) Conducătorii direcțiilor regionale ale Inspectoratului General pentru Migrație emit decizii, dispoziții cu privire la cererea de azil.”

Articolul 14

Protecția copiilor

„*(1) Copilul solicitant de azil sau beneficiar de protecţie internațională, de protecție temporară sau de azil politic, însoțit sau neînsoțit, este protejat și beneficiază de asistența corespunzătoare pentru a se putea bucura de toate drepturile recunoscute de Convenţia ONU cu privire la drepturile copilului şi de celelalte instrumente internaţionale privind drepturile omului la care Republica Moldova este parte. [...]*”

Articolul 16

Formele de protecţie

„*În condiţiile prezentei legi, pe teritoriul Republicii Moldova persoanei i se acordă una din următoarele forme de protecţie: a) statutul de refugiat; b) protecţie umanitară; c) protecţie temporară; d) azil politic.*”

Articolul 17

Statutul de refugiat

„*(1) Statutul de refugiat se recunoaşte, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naţionalitate, apartenenţă la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara ţării a cărei cetăţenie o deţine şi care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu doreşte să se pună sub protecţia acestei ţări; sau care, nedeţinând nici o cetăţenie şi găsindu-se în afara ţării în care îşi avea domiciliul legal şi obişnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu doreşte să se reîntoarcă.*”

Articolul 19

Protecţia umanitară

„*Protecţia umanitară se acordă străinului care nu îndeplineşte condiţiile pentru recunoaşterea statutului de refugiat, dar în a cărui privinţă există motive serioase şi întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în ţara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) şi nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu doreşte să obţină protecţia respectivei ţări.*”

Articolul 41

Accesul la procedură

„*Autorităţile competente asigură accesul la procedura de azil oricărui străin, aflat pe teritoriul Republicii Moldova sau la frontieră de stat, din momentul manifestării de voinţă, exprimată în scris sau verbal, din care să rezulte că acesta solicită protecţia statului Republica Moldova.*"

Articolul 42

Rolul activ

„*(1) La soluţionarea cererilor de azil, autorităţile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt şi de drept care ar putea conduce la soluţionarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menţionată expres în cererea de azil sau în plângere.*

(2) La soluţionarea cererilor de azil, autorităţile competente au obligaţia să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

(3) În vederea îndeplinirii obligaţiilor prevăzute la alin. (1) şi (2), autorităţile competente să soluţioneze cererile de azil pot solicita expertize, consulta experţi, efectua verificări referitoare la identitatea solicitanţilor, în condiţiile legislaţiei în vigoare."

Articolul 43

Cerinţele privind examinarea cererii

„*(1) Cererile de azil sunt examinate în mod individual, obiectiv şi imparţial de către un personal calificat, care cunoaşte standardele relevante aplicabile în domeniul legislaţiei privind azilul.*

(2) La examinarea cererii se vor lua în considerare informaţiile precise şi actualizate din surse diferite despre situaţia generală din ţara de origine a solicitantului de azil, pentru evaluarea situaţiei lui personale.

(3) Motivele de acordare a unei forme de protecţie, în condiţiile prezentei legi, se examinează în cadrul unei proceduri unice, succesiv, din perspectiva corespunderii definiţiei de refugiat şi aflării în una din situaţiile pentru care se acordă protecţie umanitară. [...]"

Articolul 45

Persecuţia şi vătămările grave

„*(1) Actele considerate ca fiind o persecuţie, în sensul art.17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art.15 alin.(2) din Convenţia europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărîrea Parlamentului nr.1298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sînt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menţionată la lit. a).*

(2) Actele de persecuţie care pot fi calificate ca atare potrivit alin. (1) pot să ia forma: a) actelor de violenţă fizică şi psihică, inclusiv a celor de violenţă sexuală; b) măsurilor legale, administrative, poliţieneşti şi/sau judiciare care sînt discriminatorii sau care sînt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporţionate; d) imposibilităţii rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporţionate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de

conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârşirea de infracţiuni sau de acte care cad sub incidenţa clauzelor de excludere prevăzute la art. 17; f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva copiilor.

(3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înţelege prezenţa uneia din următoarele situaţii: a) existenţa unei condamnări la pedeapsă capitală sau existenţa pericolului execuţiei; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în ţara sa de origine; c) ameninţarea gravă şi individuală la viaţa sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violenţă generalizată în situaţii de conflict armat internaţional sau intern."

Articolul 46

Motive de persecuţie

„*(1) La aprecierea motivelor de persecuţie, autorităţile competente trebuie să ţină cont de următorii factori: a) conceptul de rasă, care include considerente de culoare, descendenţă sau de apartenenţă la un anumit grup etnic; b) conceptul de religie, care include orientarea spre credinţe teiste, nonateiste şi ateiste, participarea sau neparticiparea la ritualuri formale în public sau în mod privat, fie singur, fie împreună cu alţii, alte acte religioase sau exprimări ale credinţelor, sau forme de conduită personală ori comună bazate sau impuse de o anumită religie; c) conceptul de naţionalitate nu se va limita la noţiunea de cetăţenie sau la apatridie, dar va include apartenenţa la un grup determinat prin identitatea sa culturală, etnică sau lingvistică, prin originile geografice sau politice comune ori prin relaţia pe care o are cu populaţia unui alt stat; d) conceptul de grup social, în cazul în care: - membrii numitului grup au caracteristici înnăscute sau un trecut comun, care nu poate fi schimbat, sau trăsături ori credinţe atît de importante pentru identitate şi conştiinţă încît persoana nu poate fi forţată să renunţe la ele; - grupul are o identitate distinctă în ţara respectivă deoarece este perceput ca fiind diferit de restul societăţii; - în funcţie de circumstanţele din ţara de origine, un anumit grup social poate include un grup bazat pe trăsături comune orientării sexuale. Orientarea sexuală nu poate fi considerată o trăsătură a grupului social, în sensul prezentului articol, atunci cînd acţiunile specifice orientării sexuale sînt fapte penale potrivit legislaţiei Republicii Moldova. Aspectele referitoare la sexe pot fi incluse în noţiunea de orientare sexuală, cu condiţia să nu fie unicul motiv al aplicării acestui articol; e) conceptul de opinie politică, care include deţinerea unei opinii cu privire la o anumită problemă, legată de eventuali agenţi de persecuţie menţionaţi la art. 47 şi de politicele şi metodele acestora, indiferent dacă acea opinie a fost sau nu manifestată de solicitant.*

(2) Conform noţiunii de refugiat, trebuie să existe o legătură între motivele menţionate în prezentul articol şi actele de persecuţie stabilite la art.45 alin.(1) şi (2).

(3) În evaluarea temerii bine întemeiate de persecuţie nu are importanţă că solicitantul are trăsăturile rasiale, religioase, de naţionalitate, sociale sau politice care au determinat acţiunea de persecuţie, cu condiţia ca o asemenea caracteristică să-i fi fost atribuită de către agentul de persecuţie."

Articolul 48

Temerea bine întemeiată de a fi persecutat sau riscul real de a fi supus unor vătămări grave

„*(1) La evaluarea temerii bine întemeiate de persecuţie sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autorităţile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii ţării de origine, cît şi pe cele care s-au desfăşurat ulterior părăsirii ţării sale de origine.*

(2) O temere bine întemeiată de persecuţie sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe acţiuni exercitate de solicitant după părăsirea ţării de origine, în special în cazul în care s-a stabilit că acţiunile respective constituie expresia şi continuarea convingerilor sau a orientărilor pe care le avea în ţara de origine".

Articolul 50

Cerinţele privind decizia Inspectoratului General pentru Migrație cu privire la cererea de azil

„*(1) În cazul respingerii unei cereri cu privire la azil, decizia trebuie să fie motivată şi să cuprindă în mod obligatoriu situaţia de fapt şi de drept, precum şi informaţii privind calea de atac a acesteia, termenul de depunere a plângerii şi organul la care se depune plîngerea împotriva deciziei de respingere. [...]*"

Articolul 56

Analizarea motivelor invocate de solicitantul de azil

„*La analizarea cererii de azil, se va ţine cont: a) de vârsta, de trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naţionalitatea, ţările şi locurile de reşedinţă anterioare, de cererile anterioare de azil, de rutele de tranzit, documentele de identitate şi de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecţie; b) de faptele relevante referitoare la ţara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile şi regulamente din ţara de origine şi de modalitatea în care sunt aplicate; c) de declaraţiile şi documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informaţiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuţiei sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în ţara de origine; d) de situaţia individuală sau de circumstanţele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuţie sau vătămări grave; e) de acţiunile solicitantului, ulterioare părăsirii ţării de origine: au fost ele direcţionate exclusiv sau în principal spre crearea condiţiilor necesare depunerii cererii de azil, evaluării posibilităţii ca aceste acţiuni să conducă la persecuţie sau la cauzarea unor vătămări grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în ţara de origine; f) de existenţa posibilităţii ca solicitantul să beneficieze de protecţia unei alte ţări, a cărei cetăţenie a dobândit-o.*"

Articolul 78

Depunerea unei noi cereri de azil

„(*1) O nouă cerere de azil se depune în cazul existenţei unei decizii irevocabile privind cererea anterioară sau a unei dispoziţii privind încetarea examinării cererii de azil.*

(2) Noua cerere de azil va fi admisă numai dacă sunt îndeplinite, alternativ, următoarele condiţii:

a) au apărut circumstanţe noi, care nu au putut fi prezentate de solicitantul de azil în procedura anterioară de examinare a cererii din motive independente de voinţa sa, cu condiţia ca aceste motive să nu fie rezultatul unor acţiuni provocate în scopul obţinerii unei forme de

protecţie. Solicitantul este obligat să facă dovada existenţei noilor motive invocate şi a imposibilităţii prezentării lor până la data depunerii unei noi cereri;

b) au survenit transformări de ordin politic, militar, legislativ sau social în ţara de origine, care pun în pericol viaţa sau libertatea solicitantului de azil. [...]"

Articolul 79

Examinarea noii cereri de azil

„*(1) Cererea depusă în condiţiile art. 78 se examinează în mod prioritar, în cel mult 10 zile.*

(2) Pe parcursul perioadei indicate la alin.(1), străinului i se acordă permisiunea de a sta pe teritoriul Republicii Moldova."

Articolul 80

Decizia de acordare a accesului la o nouă procedură de azil

„*(1)* ***Conducătorul direcției regionale a Inspectoratului General pentru Migrație va emite o decizie privind*** *admiterea sau* ***respingerea accesului la o nouă procedură în baza cererii motivate a străinului, a documentelor prezentate şi în raport cu elementele cuprinse în dosarul personal al acestuia.***

(2) Decizia se comunică în scris, personal sau la adresa indicată în noua cerere de azil.

(3) Până la acordarea accesului la o nouă procedură de azil, străinului i se aplică prevederile legislaţiei cu privire la regimul străinilor.

(4) În cazul în care primeşte accesul la o nouă procedură de azil, străinul are drepturile şi obligaţiile prevăzute la art. 28 şi 31."

Considerentele instanței:

111. În contextul normelor de drept incidente, instanța relevă că azilul reprezintă instituția juridică prin intermediul căreia statul acordă protecție străinului, în condițiile stabilite de lege, prin recunoașterea statutului de refugiat ori prin acordarea uneia dintre celelalte forme de protecție prevăzute de Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova.

112. Instanța precizează că prezenta cauză nu are ca obiect examinarea pe fond a cererii de azil și nici stabilirea întrunirii condițiilor pentru recunoașterea statutului de refugiat sau acordarea protecției umanitare, ci verificarea legalității Deciziei nr. 736/26/DAA din 3 august 2026, prin care Inspectoratul General pentru Migrație a refuzat accesul reclamantei ***** la o nouă procedură de azil. Prin urmare, instanța urmează să stabilească dacă refuzul autorității publice pârâte corespunde condițiilor prevăzute de art. 78 alin. (2) din Legea nr. 270/2008, având în vedere că reclamanta urmărește obținerea accesului la o nouă procedură, în cadrul căreia să fie examinate pe fond circumstanțele invocate în susținerea necesității acordării protecției internaționale.

113. Din interpretarea coroborată a prevederilor art. 78 alin. (1) și (2) din Legea nr. 270/2008, instanța reține că depunerea unei noi cereri de azil presupune existența unei decizii irevocabile privind cererea anterioară sau a unei dispoziții de încetare a examinării acesteia. Totodată, admiterea unei noi cereri este condiționată de întrunirea unuia dintre cele două temeiuri prevăzute la alin. (2) lit. a) și b), care au caracter alternativ.

114. Astfel, potrivit art. 78 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 270/2008, admiterea unei noi cereri de azil presupune existența unor circumstanțe noi, care nu au putut fi prezentate în procedura anterioară din motive independente de voința solicitantului și care nu sunt rezultatul unor acțiuni provocate în scopul obținerii unei forme de protecție. Solicitantului îi revine obligația de a demonstra atât existența circumstanțelor noi, cât și imposibilitatea prezentării acestora anterior. La rândul său, lit. b) a aceleiași norme prevede admiterea unei noi cereri în cazul intervenirii unor transformări de ordin politic, militar, legislativ sau social în țara de origine, care pun în pericol viața sau libertatea solicitantului.

115. Prin urmare, instanța subliniază că admiterea accesului la o nouă procedură de azil nu constituie o consecință automată a depunerii unei cereri ulterioare, ci presupune întrunirea cel puțin a unuia dintre temeiurile legale menționate. Totodată, verificarea acestor condiții nu echivalează cu examinarea pe fond a cererii de protecție internațională, ci urmărește stabilirea existenței unor împrejurări care justifică o nouă examinare a acesteia.

116. Pornind de la aceste considerente, instanța va examina circumstanțele invocate de reclamantă, atât individual, cât și în coroborare, prin raportare la cele analizate în procedura anterioară de azil, pentru a stabili dacă refuzul autorității publice pârâte de a admite accesul la o nouă procedură de azil corespunde condițiilor prevăzute de art. 78 alin. (2) din Legea nr. 270/2008.

117. În speță, instanța reține că, prin Decizia nr. 635/24/DAA din 11 martie 2024, Inspectoratul General pentru Migrație a respins prima cerere de azil formulată de reclamanta *****. Legalitatea acestei decizii a fost supusă controlului judecătoresc, acțiunea fiind respinsă prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 21 octombrie 2024, menținută prin decizia Curții de Apel Centru din 12 martie 2025. Ulterior, prin încheierea Curții Supreme de Justiție nr. 3ra-269/25 din 4 februarie 2026, recursul reclamantei a fost declarat inadmisibil, încheierea fiind irevocabilă.

118. Instanța constată că, la 18 iunie 2026, reclamanta a depus o nouă cerere de azil, invocând, în principal, existența unor circumstanțe pe care le consideră noi, constând în inițierea unei proceduri de extrădare către Republica *****, ulterior examinării primei cereri de azil, evoluția situației familiale, în special integrarea socială și educațională a fiicei sale minore în Republica Moldova, precum și schimbările de ordin politic, legislativ și social intervenite în țara de origine, care, în opinia sa, ar determina intensificarea riscului de persecuție și de supunere la tratamente contrare art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului în cazul returnării. Reclamanta susține că aceste împrejurări, analizate individual și în ansamblu, justifică admiterea accesului la o nouă procedură de azil, în temeiul art. 78 alin. (2) lit. a) și b) din Legea nr. 270/2008.

119. Examinând aceste împrejurări prin prisma art. 78 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 270/2008, instanța subliniază că existența unor circumstanțe noi trebuie apreciată prin raportare la situația de fapt cunoscută și examinată în procedura anterioară. Totodată, caracterul ulterior al unei împrejurări nu este suficient, prin el însuși, pentru admiterea accesului la o nouă procedură de azil, fiind necesar ca aceasta să prezinte relevanță pentru necesitatea acordării protecției internaționale, fără ca verificarea respectivă să presupună soluționarea anticipată a cererii pe fond.

120. Așadar, cu referire la căutarea internațională prin canalele INTERPOL, instanța constată că aceasta datează din 2 martie 2022, fiind anterioară depunerii primei cereri de azil, la 10 februarie 2023. Mai mult, împrejurarea respectivă a fost cunoscută și examinată în procedura anterioară, inclusiv în cadrul controlului judecătoresc asupra deciziei de respingere a cererii. Prin urmare, continuarea căutării internaționale nu îi conferă, prin ea însăși, caracterul unei circumstanțe noi, în sensul art. 78 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 270/2008.

121. În ceea ce privește procedura de extrădare, instanța reține că reclamanta a invocat inițierea acesteia drept principala circumstanță nouă, susținând că posibilitatea predării către autoritățile Republicii ***** transformă riscul anterior într-unul actual, concret și individualizat. La rândul său, autoritatea publică pârâtă a apreciat că procedura de extrădare reprezintă o continuare a urmăririi penale și a căutării internaționale deja cunoscute și examinate în cadrul primei proceduri de azil.

122. Analizând argumentele părților, instanța constată că procedura de extrădare constituie o împrejurare intervenită ulterior procedurii anterioare de azil, astfel încât existența acesteia nu putea fi invocată și examinată ca atare în cadrul respectivei proceduri. Cu toate acestea, instanța reține că procedura de extrădare își are originea în aceeași urmărire penală desfășurată de autoritățile Republicii *****, în baza mandatului de arest din 4 august 2021 și a căutării internaționale prin canalele INTERPOL, împrejurări care au constituit deja obiectul examinării în cadrul primei cereri de azil.

123. În acest context, instanța apreciază că trebuie făcută distincție între apariția unei noi etape procedurale în cadrul urmăririi penale și existența unor circumstanțe noi relevante pentru protecția internațională. Or, deși procedura de extrădare reprezintă o împrejurare ulterioară, reclamanta nu a demonstrat că inițierea acesteia a fost însoțită de modificarea naturii acuzațiilor, de formularea unor învinuiri noi ori de apariția unor elemente individualizate care să evidențieze caracterul persecutoriu al urmăririi penale sau un risc de vătămări grave neexaminat anterior. Totodată, instanța precizează că lipsa unor acuzații noi nu exclude, prin ea însăși, posibilitatea apariției unui risc nou, însă un asemenea risc trebuie să rezulte din circumstanțele concrete ale cauzei.

124. Instanța apreciază critic argumentul reclamantei potrivit căruia inițierea procedurii de extrădare ar demonstra existența unui risc actual și iminent de predare către autoritățile Republicii *****. În acest sens, instanța reține că, potrivit art. 544 alin. (6) – (9) din Codul de procedură penală, extrădarea este supusă unui control judecătoresc distinct, în cadrul căruia instanța competentă verifică întrunirea condițiilor legale pentru admiterea acesteia, iar hotărârea pronunțată poate fi contestată cu recurs.

125. Mai mult, potrivit art. 546 alin. (2) pct. 6) din Codul de procedură penală, extrădarea trebuie refuzată dacă există motive serioase să se creadă că cererea urmărește persecutarea persoanei pentru opiniile sale politice, că situația acesteia riscă să fie agravată pentru asemenea motive ori că, în cazul extrădării, persoana ar putea fi supusă torturii, tratamentelor inumane sau degradante ori nu ar beneficia de un proces echitabil în statul solicitant. Prin urmare, legislația procesual-penală instituie garanții specifice pentru examinarea riscurilor invocate de reclamantă în legătură cu eventuala sa predare către autoritățile Republicii *****.

126. Totodată, instanța notează că, potrivit art. 549 alin. (1) din Codul de procedură penală, predarea persoanei extrădabile poate interveni numai după intrarea în vigoare a hotărârii judecătorești prin care extrădarea a fost acceptată. În consecință, existența unui demers de extrădare aflat în examinare nu echivalează cu admiterea extrădării și nici cu predarea inevitabilă a reclamantei către statul solicitant.

127. În aceste condiții, instanța subliniază că existența procedurii de extrădare nu este lipsită de relevanță pentru evaluarea necesității protecției internaționale, însă nici nu demonstrează automat întrunirea condițiilor pentru admiterea unei noi cereri de azil. Or, în speță, reclamanta a invocat procedura respectivă, în principal, pentru a susține actualitatea riscului de predare, fără a demonstra, prin elemente noi și individualizate, că aceasta a determinat apariția unui risc de persecuție sau de vătămări grave distinct de cel evaluat în procedura anterioară. Existența garanțiilor judiciare în materia extrădării nu exclude obligația respectării principiului nereturnării, însă confirmă că eventuala predare nu constituie o consecință automată a inițierii procedurii.

128. Prin urmare, instanța conchide că, deși procedura de extrădare constituie o împrejurare intervenită ulterior examinării primei cereri de azil, inițierea acesteia nu este suficientă pentru a justifica accesul la o nouă procedură. Or, procedura respectivă își are originea în împrejurări deja cunoscute și examinate anterior, iar reclamanta nu a demonstrat existența unor elemente noi și individualizate care să evidențieze un risc de persecuție sau de vătămări grave neexaminat în prima procedură de azil. Totodată, eventuala predare către autoritățile Republicii ***** este supusă unui control judecătoresc distinct, în cadrul căruia urmează a fi verificate inclusiv impedimentele legale la extrădare.

129. În aceste condiții, instanța apreciază că procedura de extrădare invocată de reclamantă nu justifică, prin ea însăși, admiterea accesului la o nouă procedură de azil în temeiul art. 78 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 270/2008.

130. Cu referire la situația copilului minor, instanța reține că fiica reclamantei, *****, s-a născut la *****, anterior depunerii primei cereri de azil, la 10 februarie 2023. Prin urmare, existența copilului și circumstanțele referitoare la nașterea acestuia nu constituie împrejurări noi, acestea fiind cunoscute și examinate în cadrul procedurii anterioare de azil.

131. Instanța apreciază critic argumentul reclamantei potrivit căruia circumstanțele noi ar consta în consolidarea legăturilor familiale și sociale ale copilului pe teritoriul Republicii Moldova. În acest sens, instanța reține că, prin decizia Curții de Apel Centru din 12 martie 2025, a fost respins apelul declarat de reclamantă și menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 21 octombrie 2024, iar prin încheierea Curții Supreme de Justiție nr. 3ra-269/25 din 4 februarie 2026, recursul acesteia a fost declarat inadmisibil, încheierea fiind irevocabilă. Astfel, având în vedere că noua cerere de azil a fost depusă la 18 iunie 2026, instanța constată că, în intervalul relativ scurt de la finalizarea procedurii judiciare anterioare, reclamanta nu a demonstrat intervenirea unor schimbări esențiale în situația copilului, care să justifice admiterea accesului la o nouă procedură de azil.

132. În acest context, instanța apreciază că frecventarea unei instituții de educație timpurie și consolidarea treptată a legăturilor sociale reprezintă o evoluție a situației familiale deja cunoscute și examinate anterior. Deși aceste împrejurări reflectă integrarea progresivă a copilului

în societatea moldovenească, ele nu evidențiază, în circumstanțele cauzei, apariția unor elemente noi care să prezinte relevanță pentru necesitatea acordării protecției internaționale reclamantei. Or, evoluția situației familiale și sociale nu echivalează cu existența unor circumstanțe noi în sensul art. 78 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 270/2008, în lipsa demonstrării legăturii acestora cu un risc de persecuție sau de vătămări grave care nu a putut fi evaluat în procedura anterioară.

133. Totodată, instanța subliniază că nu ignoră importanța principiului interesului superior al copilului, consacrat de art. 14 alin. (2) din Legea nr. 270/2008 și de art. 3 din Convenția ONU cu privire la drepturile copilului. Cu toate acestea, aplicarea principiului menționat trebuie realizată în raport cu obiectul și condițiile legale ale procedurii examinate. Or, prezenta cauză nu privește stabilirea domiciliului copilului, separarea acestuia de mamă sau dispunerea unei măsuri de îndepărtare de pe teritoriul Republicii Moldova, ci verificarea legalității refuzului de admitere a accesului reclamantei la o nouă procedură de azil. În consecință, deși interesul superior al copilului trebuie luat în considerare la aprecierea circumstanțelor cauzei, acesta nu constituie un temei autonom pentru admiterea unei noi cereri de azil și nu înlătură necesitatea întrunirii condițiilor expres prevăzute de art. 78 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 270/2008.

134. Prin urmare, instanța conchide că împrejurările invocate de reclamantă cu privire la situația copilului minor, examinate atât individual, cât și în ansamblul circumstanțelor familiale prezentate, nu demonstrează existența unor circumstanțe noi relevante pentru protecția internațională, în sensul art. 78 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 270/2008. Astfel, consolidarea legăturilor familiale și sociale ale copilului pe teritoriul Republicii Moldova, deși constituie un aspect important al situației sale personale, nu justifică, în circumstanțele prezentei cauze, admiterea accesului reclamantei la o nouă procedură de azil.

135. În ceea ce privește documentele referitoare la societatea comercială „*****”, instanța reține că acestea au fost prezentate pentru a susține contextul pretinselor represalii exercitate împotriva familiei reclamantei. Totuși, împrejurările privind activitatea economică a soțului și dificultățile întâmpinate în raporturile cu autoritățile Republicii ***** au fost invocate și examinate în cadrul primei proceduri de azil. În consecință, reiterarea acestor circumstanțe, inclusiv prin prezentarea unor înscrisuri referitoare la aceeași situație de fapt, nu demonstrează, în lipsa unor elemente suplimentare, existența circumstanțelor noi prevăzute de art. 78 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 270/2008.

136. Apreciind în ansamblu circumstanțele invocate de reclamantă, instanța constată că acestea se referă, în principal, la împrejurări cunoscute și examinate în procedura anterioară de azil, precum și la evoluții ulterioare care nu au fost demonstrate ca fiind de natură să evidențieze un risc nou de persecuție sau de vătămări grave. În special, deși procedura de extrădare constituie o împrejurare ulterioară, reclamanta nu a demonstrat că aceasta, examinată în coroborare cu celelalte circumstanțe invocate, justifică o nouă examinare a cererii de protecție internațională.

137. Prin urmare, instanța conchide că, în circumstanțele cauzei, nu a fost demonstrată întrunirea condițiilor prevăzute de art. 78 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 270/2008 pentru admiterea accesului reclamantei ***** la o nouă procedură de azil. Or, împrejurările invocate nu evidențiază, în ansamblul lor, existența unor elemente noi relevante pentru protecția internațională, care să justifice reexaminarea situației reclamantei în raport cu cele deja evaluate în procedura anterioară.

138. Cu referire la temeiul prevăzut de art. 78 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 270/2008, instanța reține că reclamanta ***** a invocat existența unor transformări de ordin politic, legislativ și social în Republica *****, susținând că acestea au determinat agravarea situației drepturilor omului și intensificarea măsurilor represive împotriva persoanelor urmărite de autoritățile statului, inclusiv a celor percepute ca fiind opozante regimului politic. În opinia reclamantei, aceste împrejurări sporesc riscul de persecuție și de tratamente contrare drepturilor fundamentale la care ar putea fi expusă în cazul revenirii în țara de origine.

139. În speță, instanța reiterează că, prin decizia Curții de Apel Centru din 12 martie 2025, a fost respins apelul declarat de reclamantă și menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 21 octombrie 2024, iar prin încheierea Curții Supreme de Justiție nr. 3ra-269/25 din 4 februarie 2026, recursul acesteia a fost declarat inadmisibil, încheierea fiind irevocabilă. Ulterior, la 18 iunie 2026, reclamanta a depus o nouă cerere de azil, la aproximativ patru luni de la finalizarea procedurii judiciare anterioare.

140. În acest sens, instanța constată că reclamanta nu a demonstrat intervenirea, în intervalul dintre finalizarea procedurii anterioare și depunerea noii cereri de azil, a unor transformări politice, legislative sau sociale în Republica ***** care, raportate la situația sa individuală, să fi generat un pericol pentru viața sau libertatea acesteia. Deși perioada relativ scurtă dintre cele două proceduri nu exclude posibilitatea intervenirii unor asemenea transformări, din materialele cauzei nu rezultă existența unor elemente concrete care să evidențieze o modificare relevantă a riscurilor invocate anterior.

141. Mai mult, instanța constată că urmărirea penală desfășurată de autoritățile Republicii ***** împotriva reclamantei, mandatul de arest și căutarea internațională prin canalele INTERPOL existau anterior depunerii primei cereri de azil, fiind cunoscute și examinate în cadrul procedurii anterioare, inclusiv sub aspectul riscurilor pretinse în cazul revenirii în țara de origine. Totodată, din materialele prezentate nu rezultă că transformările invocate au determinat modificarea naturii acuzațiilor formulate împotriva reclamantei ori apariția unor împrejurări care să evidențieze agravarea situației sale individuale în raport cu autoritățile *****e.

142. Instanța menționează că reclamanta nu a identificat elemente concrete din care să rezulte că, urmărirea penală inițiată anterior ar fi dobândit un caracter persecutoriu sau discriminatoriu ori că autoritățile Republicii ***** ar fi întreprins măsuri suplimentare împotriva sa din motive politice. Deși formularea unor acuzații noi sau adoptarea unor măsuri individuale suplimentare nu reprezintă condiții obligatorii pentru aplicarea art. 78 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 270/2008, în circumstanțele cauzei nu au fost demonstrate alte elemente care să stabilească legătura dintre transformările invocate și apariția unui pericol pentru viața sau libertatea reclamantei.

143. Cu privire la argumentul reclamantei referitor la persecuția pentru o opinie politică atribuită, instanța subliniază că lipsa unei activități politice personale nu exclude posibilitatea ca unei persoane să îi fie imputată o anumită opinie politică de către autoritățile statului de origine. Cu toate acestea, circumstanțele referitoare la pretinsele represalii împotriva familiei reclamantei și la caracterul politic al urmăririi penale au fost invocate și examinate în cadrul primei proceduri de azil. Reclamanta nu a demonstrat că transformările ulterioare din Republica ***** au

modificat situația sa sub acest aspect sau au determinat apariția unor împrejurări care să justifice o nouă evaluare a riscului de persecuție pentru o opinie politică atribuită.

144. În aceste condiții, instanța conchide că, deși reclamanta a invocat agravarea situației drepturilor omului și existența unor transformări de ordin politic, legislativ și social în Republica *****, nu a fost demonstrat că acestea, apreciate în raport cu situația sa individuală, au generat un pericol pentru viața sau libertatea sa, de natură să justifice admiterea accesului la o nouă procedură de azil. În consecință, instanța constată că nu sunt întrunite nici condițiile prevăzute de art. 78 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 270/2008.

145. Cu referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului invocată de reclamantă, instanța reține că hotărârile pronunțate în cauzele *Ozdil și alții împotriva Republicii Moldova* și *Bivolaru și Moldovan împotriva Franței* consacră obligația autorităților statului de a examina efectiv riscurile la care ar putea fi expusă o persoană în cazul îndepărtării sale de pe teritoriul statului, în special din perspectiva interdicției absolute a torturii și a tratamentelor inumane sau degradante, prevăzută de art. 3 din Convenție. Cu toate acestea, instanța subliniază că jurisprudența menționată nu exclude aplicarea condițiilor legale privind accesul la o nouă procedură de azil, prevăzute de art. 78 alin. (2) din Legea nr. 270/2008, în măsura în care acestea sunt aplicate cu respectarea garanțiilor convenționale. Totodată, legalitatea unei eventuale extrădări și existența impedimentelor la predarea reclamantei către autoritățile Republicii ***** urmează a fi examinate în cadrul acestei proceduri.

146. În consecință, instanța conchide că autoritatea publică pârâtă a constatat în mod întemeiat că, în circumstanțele cauzei, nu sunt întrunite condițiile alternative prevăzute de art. 78 alin. (2) lit. a) și b) din Legea nr. 270/2008, întrucât reclamanta nu a demonstrat existența unor circumstanțe noi relevante pentru acordarea protecției internaționale și nici intervenirea unor transformări în țara de origine care să pună în pericol viața sau libertatea acesteia. Prin urmare, instanța apreciază că refuzul autorității publice pârâte de a admite accesul reclamantei la o nouă procedură de azil este legal și întemeiat.

147. Instanța apreciază ca fiind neîntemeiat argumentul reclamantei privind încălcarea procedurii administrative prin neefectuarea audierii înainte de emiterea deciziei contestate. În acest sens, instanța reține că, potrivit art. 94 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, participantul are dreptul de a fi audiat înainte de emiterea unui act administrativ individual defavorabil, audierea putând fi realizată atât verbal, cât și în scris. Totodată, potrivit art. 80 alin. (1) din Legea nr. 270/2008, decizia privind admiterea sau respingerea accesului la o nouă procedură de azil se emite în baza cererii motivate a străinului, a documentelor prezentate și a elementelor cuprinse în dosarul personal al acestuia. Prin urmare, dispozițiile legale menționate nu instituie obligația efectuării unei audieri verbale distincte în toate cazurile, fiind necesară aprecierea respectării efective a dreptului solicitantului de a-și expune poziția asupra faptelor și circumstanțelor relevante pentru soluționarea cererii.

148. Raportând aceste prevederi la circumstanțele cauzei, instanța constată că reclamanta a avut posibilitatea de a prezenta, prin cererea motivată și documentele anexate, toate împrejurările pe care și-a întemeiat solicitarea de acces la o nouă procedură de azil, acestea fiind examinate de autoritatea publică pârâtă la emiterea deciziei contestate. Totodată, instanța reține că reclamanta a fost audiată în cadrul ședinței de judecată, având posibilitatea de a-și expune

poziția și de a prezenta eventuale circumstanțe suplimentare. Cu toate acestea, reclamanta nu a invocat împrejurări relevante diferite de cele prezentate autorității publice și nici nu a indicat ce fapte sau argumente a fost împiedicată să comunice în cadrul procedurii administrative, care ar fi putut prezenta relevanță pentru soluționarea cererii sale.

149. În acest context, instanța reține și prevederile art. 123 alin. (1) lit. c) și alin. (2) din Codul administrativ, potrivit cărora încălcarea cerinței procedurale privind audierea participantului, care nu atrage nulitatea actului administrativ individual, poate fi remediată prin efectuarea ulterioară a audierii, până la finalizarea dezbaterilor judiciare în prima instanță. Astfel, instanța apreciază că, în circumstanțele cauzei, reclamanta a beneficiat de posibilitatea efectivă de a-și prezenta argumentele și de a se pronunța asupra împrejurărilor relevante, inclusiv în cadrul examinării judiciare, fără a identifica elemente suplimentare care să pună în discuție temeiurile de fapt ale deciziei contestate.

150. Prin urmare, instanța conchide că lipsa unei audieri verbale distincte în cadrul procedurii administrative nu constituie, în circumstanțele prezentei cauze, un viciu procedural de natură să determine anularea deciziei contestate. Or, reclamanta a avut posibilitatea de a-și prezenta în scris motivele și documentele justificative în fața autorității publice, iar ulterior a fost audiată în cadrul ședinței de judecată, fără a invoca împrejurări relevante pe care nu le-ar fi putut comunica anterior. În consecință, instanța respinge ca neîntemeiat argumentul reclamantei privind încălcarea dreptului de a fi audiată.

151. În ceea ce privește argumentul reclamantei referitor la pretinsa examinare superficială a circumstanțelor invocate în susținerea noii cereri de azil, instanța îl apreciază ca fiind neîntemeiat. În acest sens, instanța reține că, la emiterea deciziei nr. 736/26/DAA din 3 august 2026, Inspectoratul General pentru Migrație a examinat motivele invocate de reclamanta ***** în susținerea solicitării de acces la o nouă procedură de azil, prin raportare la cererea motivate și documentele prezentate, în conformitate cu prevederile art. 80 alin. (1) din Legea nr. 270/2008.

152. Instanța atestă că autoritatea publică pârâtă a analizat circumstanțele invocate de reclamantă drept temeiuri pentru admiterea accesului la o nouă procedură de azil, inclusiv existența procedurii de extrădare, urmărirea penală și căutarea internațională prin canalele INTERPOL, situația copilului minor, precum și pretinsele transformări de ordin politic, legislativ și social intervenite în Republica *****. Totodată, autoritatea publică a examinat relevanța acestor împrejurări în raport cu circumstanțele cunoscute și evaluate în cadrul primei proceduri de azil, în vederea stabilirii întrunirii condițiilor alternative prevăzute de art. 78 alin. (2) lit. a) și b) din Legea nr. 270/2008.

153. În acest context, instanța subliniază că obiectul procedurii administrative nu îl constituia reexaminarea integrală a temeiniciei cererii inițiale de azil și nici stabilirea definitivă a existenței unui risc de persecuție sau de vătămări grave, ci verificarea îndeplinirii condițiilor legale pentru admiterea accesului la o nouă procedură de azil. Prin urmare, caracterul complet și suficient al examinării efectuate de autoritatea publică trebuie apreciat în raport cu obiectul acestei proceduri speciale, reglementate de art. 78–80 din Legea nr. 270/2008.

154. Raportând aceste considerente la circumstanțele cauzei, instanța constată că autoritatea publică pârâtă a cercetat aspectele relevante pentru soluționarea cererii reclamantei,

cu respectarea principiului cercetării din oficiu, consacrat de art. 22 din Codul administrativ. Or, din motivarea deciziei contestate rezultă că autoritatea publică a identificat împrejurările invocate drept circumstanțe noi, le-a raportat la elementele examinate în procedura anterioară de azil și a explicat motivele pentru care a apreciat că acestea nu justifică admiterea accesului la o nouă procedură.

155. Totodată, instanța apreciază că motivarea deciziei nr. 736/26/DAA din 3 august 2026 corespunde exigențelor prevăzute de art. 31 și art. 118 din Codul administrativ, întrucât permite identificarea temeiurilor de fapt și de drept care au determinat adoptarea soluției de respingere a accesului la o nouă procedură de azil. În special, autoritatea publică a indicat normele legale aplicabile și a expus considerentele pentru care împrejurările prezentate de reclamantă nu au fost apreciate ca fiind suficiente pentru întrunirea condițiilor prevăzute de art. 78 alin. (2) din Legea nr. 270/2008.

156. De asemenea, instanța subliniază că dezacordul reclamantei cu aprecierea circumstanțelor de fapt și cu concluziile autorității publice nu echivalează cu lipsa cercetării acestora sau cu insuficiența motivării actului administrativ. Or, obligația de motivare presupune expunerea clară și inteligibilă a considerentelor esențiale care au determinat adoptarea soluției administrative, astfel încât persoana vizată să poată înțelege raționamentul autorității și să exercite efectiv dreptul la contestare.

157. Prin urmare, instanța conchide că autoritatea publică pârâtă a examinat în mod corespunzător circumstanțele relevante pentru soluționarea noii cereri de azil și a motivat suficient decizia nr. 736/26/DAA din 3 august 2026, în raport cu obiectul procedurii administrative și condițiile prevăzute de art. 78 alin. (2) din Legea nr. 270/2008. În consecință, instanța apreciază ca fiind neîntemeiat argumentul reclamantei privind examinarea superficială a cererii și încălcarea obligației de cercetare a stării de fapt și de motivare a actului administrativ.

158. În aceste circumstanțe, instanța conchide că, în cadrul examinării cauzei, nu au fost constatate temeiuri de fapt sau de drept care să justifice anularea deciziei nr. 736/26/DAA din 3 august 2026, aceasta fiind emisă cu respectarea cerințelor de legalitate. Prin urmare, instanța apreciază ca fiind neîntemeiate atât pretenția reclamantei ***** privind anularea deciziei contestate, cât și pretenția subsecventă privind obligarea Inspectoratului General pentru Migrație să emită o decizie de admitere a accesului la o nouă procedură de azil, în temeiul art. 80 alin. (1) din Legea nr. 270/2008.

159. Față de toate considerentele expuse, instanța de judecată concluzionează că acțiunea înaintată de reclamanta ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, privind anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea la emiterea unui act administrativ individual favorabil, este neîntemeiată și, în temeiul art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, urmează a fi respinsă integral.

160. În conformitate cu prevederile art. 61 și art. 78 – 80 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, ale art. 224 alin. (1) lit. f), art. 225, 229 și 232 din Codul administrativ, precum și ale art. 238 – 241 din Codul de procedură civilă, instanța de judecată,

H O T Ă R Ă Ș T E :

Se respinge ca neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ înaintată de *****, astfel cum a fost concretizată, împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, privind anularea Deciziei nr. 736/26/DAA din 3 august 2026, prin care a fost respinsă cererea de acces la o nouă procedură de azil, precum și obligarea Inspectoratului General pentru Migrație să emită un act administrativ individual favorabil privind admiterea accesului la o nouă procedură de azil.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 30 de zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani. Motivarea apelului se prezintă instanței de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate. În cazul în care motivarea apelului se depune concomitent cu cererea de apel, aceasta se depune la Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani.

Preşedintele şedinţei,
Judecător (*semnătura*) Constantin Bragoi

Copia corespunde originalului,
Judecător *Constantin Bragoi*